

Helle Nyberg

Afkode Kim?

Jeg sagde det til Kim, vi skal ikke gå derud, man må aldrig springe direkte ned i brændingen, nej, vi bliver inde i bugten, og Kongsmobberen stak sin lange pegefinger ind i min navle, så fingerleddet forsvandt, skal vi leje et korkbælte, Fedeberg?

Skumflager flød gennem luften. De havde næsten samme temperatur som sved.

Du forstår det ikke, sagde jeg, hvis der kommer en skæv sø. En skæv sø, hvad er en skæv sø, har Middelhavet måske fyret en fed? Så skal vi da ud i det, manner, så skal vi to da ud og afprøve det – undskyld, Bussemand, undskyld, sagde han i det der let klynkende tonefald, som det næsten er lykkedes mig at glemme og kun fortæller, at Kongsmobberen har fået blod på tanden – selv om han i dag smerteligt måtte undvære sit publikum. Siden far har nægtet at lade sig presse til at betale udvidelsen af deres klubhus hjemme i Avedøre, har det været på den måde mellem os. Hans blik ruger over et klæbrigt venskabs intimiteter. Lige nu var det fikseret på snorklen, dykkerbrillerne og svømmefødderne – fars gave da jeg kom i mellemskolen sammen med et par sorte, blanke, stramme latex FIAMMINI Estate 2002.

Far havde gjort katastrofetegnet til mig over mobilen, da Kongsmobberen ringede fra Maremma. Og nu til morgen løftede Mariella sin hånd med karkluden og pegede op mod solen. “Den står i løven” – og så vred hun sig af grin. Det betød: *Niente scuze*. Afsted.

Ude ved Cinque Terre, fortsatte Kongsmobberen, så min gamle en flok soldater, der lod sig slynge ind mod klipperne, der er en sport der går ud på det – man springer frem og hager sig fast.

Ja, sagde jeg: Og her, i Calafuria – lige der – så *min* gamle en fyr blive spiddet på skærene: De kunne ikke gøre en skid. Kroppen bjergede de, men ikke *fordøjelseskanaalen*. En skæv sø er en bølge, der kommer ind fra siden, du kan ikke se den, den er der bare.

Så er man sgu da oppe, så er man sgu da forlængst oppe. Og så sprang han videre fra skær til skær, og de skærer virkelig eller man vrider om på anklen, men han springer med en magnet under fødderne, eller som en stenbuk, de kan også stå på meget lidt. Midt i springet vendte han sig om, bogorm, skreg han bagud, Nørd!

Og så skete det: Jeg tabte besindelsen – plaskende frem fra skær til skær på svømmefødderne prøvede jeg at indhente ham, jeg kom vrikkende som en kornfed andrik – og selv mens jeg tog tilløb til vrælet vidste jeg, at jeg hverken havde kraft til at tilbageholde det – eller lå under for Kim. Kongsmobberens magt over mig er skrumpet ind. Jeg ynker gutten, det er alt.

Men jeg er besat af ønsket om at afkode ham. Siden han kom, har hver dag bestået af nedtællinger – ikke på timer eller minutter – nej, sekunderne begyndte fra allerførste færd at gå grassat – som vilde slag på de mindste metalplader på xylofonen.

Jeg måtte *kunne* Kim.

Sommerens badegæster havde efterladt deres skrald på klipperne – plastflasker, øldåser og tomme bægre, der havde indeholdt Esta-té. Fra en klippespalte vejede en fane af lokumspapir der havde klistret sig fast til klippevæggen. Men når man så ud over havet kunne man se jordens runding – det lå der som belyst nedefra af azurblå lamper, og skumsprøjtet vred sig hele vejen ud til forbjerget. At se på sådan et hav giver følelsen af, at der er tale om et stumt landskab, et landskab uden lyd. Dønningerne, alge-øen, som et fragtskib netop nu sejlede igennem – (Kim påstod, den mønjerøde alge-ø var en ubåd og at krigen mod Irak var begyndt bag vores ryg.) Det hæslige havde ingen betydning. Det er ligesom sex med Chiara, Mariellas datter: Jeg kan aldrig huske frygten, fortrædelighederne – kun det dejlige. Sådan er det også med de klare dages højlys. Sanserne overkommer intet andet end det.

Først da han lagde hænderne fladt på sine knæ blev jeg klar over, at han ville blære sig med et hovedspring. Der var et par meter ned, når tilbagesuget kom, og de undersøiske skær frembragte turbulens hvorfor de let kunne identificeres. Ellers springer vi kun fra hovedspring-sklippen, hvor der plejer at være kø. Men idag var det anderledes. Klart nok. Ingen går i vandet, når strømmen kommer nede fra Cecina.

Hans hovedspring var en perfekt bue som han med et svirp rettede op – det er Kim i optimal form – hvorefter han som et missil penetrede skumfladen og forsvandt.

Der gik lang tid, før han kom tilsyne, og et helt andet sted end han var forsvundet, og jeg så ham ikke – han sang. Kongsmobberen lå derude – ligeglad med Medusaerne – og skrålede et hit fra Aqua, mens han med korte intervaller stangede lige ind i en bølge, der kom rullende og kniplede sig ud – hvorpå han, et nanosekund før den kammede over, skød ned i dybet og forsvandt. Han var dreven nok til ikke at øde sine kræfter på en kamp oven vande, og hvad der end foregik oppe på den skummende overflade – han unddrog sig det: Men han tog dem efter tur. Efter et stykke tid på den måde genoptog han skråleriet – mutters alene midt i to elementer, det, vi ikke kan overleve

i – men det var jo det, der bar ham – og luften, som han grinende snapper ind. Faren for Medusaer afficerede ham ikke en skid – men de er der, kommer tæt ind til kysten, når vandet er opvarmet af julisolen: Oppe fra klipperne kan man høre ederne flyde fra folk, der flyder afspændt rundt ude i vandet (dvs. lige indtil de strejfer en Medusa, med påfølgende, ændret koreografi.)

Før man kommer helt ud til skæret danner klipperne en mærkelig formation – den ligner en høj trønstol med kegleformede begyndelser til armlæn. Herfra kan man sidde og skue ud over arkipelaget. Der er cirka en meter ud til klippekanten og foran trønstolen er der en sænkning af cirka en meters længde og bredde med spidse og kegleformede skær. Men de fleste er kegleformede. Idag piskede de skummet op, så det lignede en gigantisk dåbskage med piskeskum og azurblå glasur pyntet med sølvpastiller fra Sicilien, når det altså er en dreng, og det var kraftedeme flot, hvis man skal tilgodese det visuelle, og midt i det hele lå Kim og flød mens han afventede at de hydrodynamiske forandringer i kølvandet på en hvid speedbåd skulle tage af. De kommer lovlig tæt på kysten uden tanke på de badende. Stenen var fri og Kim pløjede sig vej frem: et vådt ben, fat med armen, det så ud som om han slog en vejrmølle, jeg mener – en *lodret* vejrmølle, arme og ben gik på ham som trommestikker.

Vi vekslede ikke et ord. Som jeg vistnok fik sagt: På den måde har det været mellem Kongsmobberen og mig siden far sagde nej til klubhuset.

Mit spring var ikke behændigt som Kims, og en hvilken som helst afvigelse fra det perfekte hvad angår hovedspring straffes øjeblikkeligt af sparringspartneren med en nøjagtigt udmålt strafamme: Slaget gav mig en helt præcis fornemmelse af nakkehvirvlernes placering, og de seks kilo, som er et menneskehoveds cirkavægt. Altså flød jeg rundt med et minimum af selvopretholdende manøvrer såsom lidt vipperi med svømmefødderne, cyklebevægelser og et par snurreture der endte inde i dybet af en bølge, der rullede frem på det brede, skæve, vippende gulv. Nu, hvor jeg var derude var det iøvrigt ikke dårligt, faktisk var det rart, og jeg har engang slået elleve kolbøtter i træk uden at søge op til overfladen efter luft – holdt simpelthen ud indtil en gasagtig smag bredte sig på mundhulens slimhinder, og et festfyrværkeri af gløder løftede sig i tyste buer mod hjernebassens sorte nicher og kroge. Så først holdt jeg op – de elleve var alligevel fire over målsætningen.

Det var tid at tage højde for virkningerne af tilbagesuget, for det er jo ikke kun den ene vej, det går. Nu lå klippen nøgen og våd som om den havde trukket G-strengen ned og viste sine grønne våde hår – og så går det frem.

Bag mig føles et fugtigt pust, et bredt, tungsindigt åndedræt, det er overalt, en ud-pustning: skumfladen har rejst en grøn glasvæg af vand. Jeg har styr på det, drejer halvt, kan se tværs gennem vandmasserne, se skyggen idet bølgekammen uforstyrret genererer en hvid kniplot krone – og jeg indleder et slingrende tilbagetog – op/ned, op/ned: jeg kan se ind i de våde sprækker og spalter – man kan gøre en ting, det er at svare igen: styre lige ind i dønningen – vi er endt, er vi, henne ved klippen og her går det langt frem jeg ligger her, på ryg og mave, for det skifter hele tiden, som på en fantastisk, eksploderet vandseng, der er noget under mig, men det strejfer mig bare, og en ny bølge kommer sejlende, en bølge med brusende kam og bag dens skumkrone – i et nanosekund før den knipler sig ud og kammer over – ser jeg speed-båden, en kongelig sejler, en albatros – i et horisontalt styrt direkte ind i bugten jager den skumsprøjtet op og fortsætter sin bane ud mod åbent vand med kurs mod øen Elba.

Og på en tæt fysisk måde sanser jeg for anden gang *skyggen* – tror De måske, at vand ikke kan kaste skygge? Så skal jeg fortælle Dem noget andet, men nu skal jeg lige have tid til at dø, man må ha' mig undskyldt, og som du ser, Kim, *om* du ser mig rager mig en skid, jeg er optaget, min hjerne iskold og klar, Thøger, tænker jeg helt forventningsfuld, hvor fa'en går det hen, mon vi klarer pynten? For der er jo også et spændingsmoment, en stimulerende faktor, jeg er den fremfærende Super-Thøger, den vandbårne pioner, jeg *er*. Og jeg vil være læge, og Kim er ikke truslen, ingen overlapning finder sted og smerter føles ikke under vand – nej, Thøger, din ambition er at kunne den gut på fingrene, spille ud med virtuose skalaer med Kongsmobberen som dit yndlingsinstrument og de penge skal skaffes, jeg *kan* overtale far, en IQ 65 kan ikke presse os – lad ham få sit klubhus *jeg* vil ha' en kønsskifteoperation, ja, det har jeg besluttet: som Sys eller eventuelt Hanne kan jeg udfolde mit jeg nærmest grænseløst, de må skære, hvor de vil, bare jeg redder *det* – og *det* er forbi. Fysisk forbi – og som mormor sidder og synger oppe på sit buddhistkloster i Sverige *and the universe is only a projection of your mind* – og frem går det, op farer jeg, *verden exit* – ind over klippen, forsøger forgæves at stemme imod men er på vej lige ind i et vandfald, min krop klasker ind i den sjaskvåde klippevæg

– og så er klippevæggen der bare ikke – den faste modstand opløses, rummet udvider sig mens en kæmpe spuleslange er rettet direkte mod mit ansigt – inderst i vandkaskaderne er der to kegleformede skær og dem griber jeg fat om, blændet og i een bevægelse – Hop-along-hop. Vandets pres tvinger mig halvt ned af stolesædet, men jeg klamrer mig til keglerne, vrider mig rundt så jeg kommer op at sidde – og det er en del værre end ham, den gale spulemester på kurbadet nede i Wiesbaden – ham, der fik Kongsmobberen, far og mig til at springe skrædderspring.

Så rundelig var disponibiliteten i forholdet til Kim.

Men jeg reagerer som en konge i rødt, skummet vasker hele tiden det røde lyserødt, men purpurkappen pibler frem overalt på mit grønligt lysende korpus. Kommer igen, kommer venligt ilende. Men langt ude skærer et fragtskib stadig gennem den mønjerøde alge-ø, på vej ud gennem rammen af sit eget billede.

På benene, Kvabse; jeg kommer på benene. Stående kan jeg se ned på et afspændt lille miljø på den anden side af klippen – en solbeskinnet lagune, hvor folk sidder og drikker dåsete. Kim er kommet i selskab. Pigen med de mindste bryster ser mig direkte i øjnene, læberne danner rammen om et hjerteformet hul, grimassen fikseres, bevidstheden tiltusker sig sit billede. Kongsmobberen ligner en slagtet torsk. Han har fået øje på mig. En forstyrret, lodret rynke viser sig på hans pande sammen med en opsvulmet åres blå fork. Var du i? råber han op. Jeg nikker ivrigt. Og det kan han jo se.

Men han stryger kærtegnende over sit vandfaste, stødsikre digitalur og ryster medlidende på hovedet: På *tre* minutter?

Og så flytter han ligesom tilfældigt på sig, så han sidder med ryggen til.

Kørte mig en tur på landet
Standsede pludselig op.Vendte mig om
Her er sket noget. Her sker intet nu
Nu sker der noget stort. En mejetærsker!
Stille igen. Så kører vi